

Röhrig Géza

HONVÁGY

újév napján elmentem a dunához
híg esőt fújta a szél magyarországra
cseppei körbe s oly kuszán kaszáltak
mint éhes méhek boldog nektártánca

a rakpart lépcsőjén hogy meg ne hűljek
vadul föl s alá vonultam
akár oidipusz egy kiegyenesített
amfiteátrumban

mögöttem a parlament
karamellatorta
túlparton gőzölgő
szennyvízkatakomba

what time is it? tán négy
kigyullad a lánchíd
szöges botjával egy parkőr
a kossuth téren avart öl

uszálykapitány üvöltget románul
hangja a ködben szelíddé juhászul
bőröndömön ülök nincs senkihez se kedvem
tíz esztendő után járok újra pesten

a szabadság-szobor csillog
az itthon íze megkegért
semmire csípve nyújtóz
a éjjeli erzsébet-híd

de mi közöm nekem a belvároshoz?
más tájak emlőin cseperedtem
a fodrász bort mért a csapos nyírt haját
kedves volt a világ és egyetlen

hány világon vagyok túl azóta!
vad és korcs tiszta és egész
akár tapló kövült rám e mimikri
a már kétségbe sem esés

őseimre hasadtan állok
forgalom már nincs pár jégcsap orgonáz
le-lebénul megakad a duna
mint egy kivégzés előtti fogmosás

ó a haza nagyon rossz anya
belül megtart kívül eldob engem
föl sem ismer pedig rá hasonlítok
tíz év után járok újra pesten

tegnap visszaszöktem a gyerekkori házba
az akvárium elpárolgott a parkettából gombák nőttek
ó a haza nagyon rossz anya
kicsijét várja kit elhagyott és nem ezt a zakkant felnőttet

arcom előtt gyertyával úztem a pókhálót
ölt a szemem úgy kerestelek téged
ó a haza nagyon rossz anya
messiás ki ha megjött is elkésett

mint a pászka törnek a jégtáblák a dunán
az egyiket az örvény elkapta
hebrencs sirályok bámulnak lebegve
a különös kis forgószínpadra

csupasz fácskán reszkető setét folt
levél vagy rigó eldönthetetlen
fázni magányos extázis
tíz év után járok újra pesten

ingujjnyi havak lőtt hermelinjei
vergődnek még a városban itt-ott
értjük egymást magyarország és én
hallgatunk hát őrizzük a titkot

két óra múlva elrepülök drága
látod nem állhat közénk sem idő sem tér sem hideg
legközelebb szabadabban jövök
mint aki a siratófalhoz áll de nem érinti meg

Múlt és Jövő, 2010/1.

(Röhrig Géza 1967-ben született Budapesten. Verset ír.)